

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

„...Jestliže skrze tebe požaduji od lidí úctu k mému milosrdenství, máš na prvním místě ty vynikat touto důvěrou v mé milosrdenství. Požaduji od tebe skutky milosrdenství pramenící z lásky ke mně. Milosrdenství máš bližním prokazovat vždy a všude, nemůžeš se tomu vyhnout, vymluvit se, ani ospravedlnit. Předkládám ti tři způsoby, jak prokazovat bližním milosrdenství: první – skutkem; druhý – slovem; třetí – modlitbou.“

/Deníček 742/

3

1. ROČNÍK
2006

Každý den nám Bůh dává příležitost plnit skutky milosrdenství. Bezdomovec, který klepe na naše dveře, smutný soused, třeba nevěřící, který neví, jak na to, náš bratr, sestra nebo maminka se pro nás mohou stát příležitostmi k plnění skutků milosrdenství.

Plnit skutky milosrdenství může každý, jde přece o to, abychom si všimli bližního, jeho problému a starosti. Skutkem milosrdenství je úsměv, povzbuzení, dobrá rada a především modlitba, které jsme schopni všichni, bohatí i chudí.

Konání skutků milosrdenství vyplývá z důvěry v Boha a vděčnosti za to, že přestože jsem hříšník, Bůh mě miluje. Člověk, který uvěří Boží lásce, nemůže být lhostejný – chce se o tu lásku rozdělit s ostatními.

Doufáme, že toto číslo nás povzbudí k tomu, abychom byli milosrdní, tak jako je milosrdný náš Otec v nebi.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka.

Společnost katolického
apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce: Lázeňská 61

250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531
fax: 326 910 551
e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování, ilustrace: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo K. Otčenáška	3
Investice... s jistým ziskem	4
Nadšení a motivace	6
Nemoc jako příležitost	8
Milosrdenství a uřezané zvonečky	10
Mučedník lásky k bližnímu	12
Poslání a spiritualita sestry Faustyny ..	14
Korunka k BM	17
Život svaté Faustyny (3)	18
Proměna minulosti	20
Rozhovor s Vojtěchem Cikrlem	22
Životopis Vojtěcha Cikrleho	24
Rozdávej, jak můžeš	25
Duchovní slovo Karla Herbsta	26
Pozdrav arcibiskupa Diego Causero ...	27
Svatováclavská pouť 2006	28
Stará Boleslav • bohoslužby	29
Literatura	30
Informace	31

Ave Maria et Joseph!

Milí přátelé,

jak jinak bych mohl začít tuto krátkou úvahu o milosrdenství, než připomínkou tvůrčího aktu nejvyšší lásky, jak to řekl sám Pán Ježíš; jsou to slova, která nejednou slyšíme v mešním evangelním úryvku: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale aby měl život věčný.“ Svatý Jan zařadil sice tento výrok mezi první kapitoly svého Evangelia, ale noční dialog s Nikodémem byl pravděpodobně trochu pozdější – to už měl Pán Ježíš určité „jméno“, když ho tento vznešený, učený člen velerady nazývá s úctou k jeho učení „Mistr“. Když to Pán Ježíš takto říká, je si dobře vědom, co bude toto Boží „dání“ znamenat, že půjde až na kříž – teprve v té vrcholné chvíli bude moci zvolat: „Je dokonáno!“ Milosrdenství není jenom nějaká vlastnost lásky, je to pravá, ryzí podoba lásky, je to sama Láska v plnosti. Tady se sama láska daruje bez nároku „na oplátku“, i když se, žel, setkává často s černým nevďekem, ba ona se dává tak, že obdarovaný ani neví, odkud dar přichází. Tak tedy jedná Bůh s námi lidmi! A co my? Můžeme nějak odpovědět?

O to právě Pánu Ježíši jde. Když jsem byl koncem dubna ve Francii, mohl jsem navštívit klášter Paray-le-Monial a kapli, kde náš Pán odhalil své Srdce svaté Marii Markéty Alacoque. Obraz Božského Srdce Páně a Jeho úcta i mě provází už od dětství. Ano, tak Bůh miloval svět!

Což to ještě nestačilo, což jsi ještě, Pane, musel na své Srdce ukázat znovu? Připadá mi, že jsi je pro tuto poslední dobu zviditelnil doslova jako „výheň láskou planoucí“, výheň, z níž tato láska tryská dvěma proudy a nabízí se nám v novém světle – ve světle svého Milosrdenství!

A to je, abych se zase vrátil k myšlence, která mne víc než půl století provází, ono podstatně důležité božsko-lidské sprátelování. Co je láskou Ducha svatého zasaženo, chce znovu budit lásku. Tato Božská Láska, která nás tak, až marnotratně, do sebe zahrnuje, přitahuje svou silou všechno, co je v nás dobré, a tím vábí, vybízí, snad bych mohl říci i „provokuje“ k napodobení, ke snaze o všelidské, univerzální, svatodušní sprátelování nejen se všemi lidmi, ale se všemi tvory. To nalézá svůj Cíl ve svém Počátku – v Trojjediném Bohu. Samozřejmě že nemůže nikdy jít jenom o slova – bytostnou potřebou lásky je sdílení. Jestliže apoštol Jakub praví, že víra bez skutků je mrtvá, pak láska bez skutků vůbec neexistuje. Jako kdyby nám Bůh sám chtěl říci: „Dokaž mi, že mě miluješ, dokaž mi to na svých spolublížních: manželovi, manželce, dětech, na těch, se kterými žiješ, pracuješ, stýkáš se – a potom si nedělej starosti; skloním se k tobě a budu tvou silou i radostí v každé životní situaci.“

To jsem, moji milí, skutečně v těžkých chvílích zažil; a nejen já, potvrdili mi to také mnozí spolubratři i mnozí z těch, kdo prošli vězeními a koncentračními tábory. Přejí Vám, abyste tuto zkušenost učinili také – dá se samozřejmě získat i v běžném životě, příležitostí se nabízí denně mnoho. Vyprošuji Vám i Vaším blízkým tuto osobní zkušenost milosrdné Boží lásky a žehnám Vám.

Karel Otčenášek, arcibiskup

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

INVESTICE... S JISTÝM ZISKEM

Nejprve si pozorně přečtěme to nejdůležitější, Boží slovo ze Sir 29,1-2.8-13:

*Kdo činí milosrdenství, půjčuje bližnímu,
kdo mu podává pomocnou ruku, plní přikázání.
Půjč bližnímu, když potřebuje, a včas také bližnímu navrať!*

*K ponižovanému buď velkodušný
a nepomýjej ho, když činíš milosrdenství.
Podle přikázání se ujmi chudého
a v jeho nouzi ho neodháněj s prázdnou.
Nelituj peněz pro bratra a přítele,
nenech je zničit rzí v úkrytu pod kamenem.
Svůj poklad si ulož tak, jak přikazuje Nejvyšší,
a prospěje ti víc než zlato.
Do svých pokladnic si uzavírej milosrdenství,
to tě vytrhne z každého neštěstí.
Bude za tebe bojovat proti nepříteli
lépe než silný štít a těžké kopí.*

Jak jednoduché! Půjčovat, dávat, prokázat konkrétní milosrdenství...

A přesto... sami bychom se ochudili, kdybychom zploštili tento text na pouhou „pomoc chudým“. Koneckonců, tato povinnost (či solidarita) je „vrozená“ každému člověku. Co tedy toto Boží slovo přináší nového?

Především díky Bibli víme a jsme přesvědčeni o tom, že „ten projekt“, do kterého stojí za to investovat, je *solidarita s potřebným* – solidarita nejen vnitřní, ale i vnější, konkrétní. To je ten projekt, který nakonec „vynesé“. Nemusíme tedy pracně hledat různé cesty ke štěstí. Nanejvýš máme hledat způsob, jak kráčet po této cestě, jak prokazovat lásku potřebnému. To je však velmi individuál-

ní, tak jako je individuální tempo a styl chůze či běhu.

Na tuto „lacinou“ radu „o perspektivním projektu“ může následovat logická námitka, že taková investice nemusí být jistá: co když vynaložené finanční prostředky, úsilí skončí... s fiaskem? Co když darované peníze skončí „v rukou podvodníků“? Co když se moje „dobročinná činnost“ setká s lhostejností? Není jednodušší se věnovat *jen* svým nejbližším, kde je „investice jistá“? Na to se dá odpovědět, že žádná investice není jistá. Sebelepší péče o partnera či děti může skončit „neúspěchem“: partner třeba odejde, dospívající děti se otočí zády, odejdou z domova s nevděkem a naprostým nezájmem. A k čemu pak byla dlouhá léta

FOTO: ANDREJ BIELAK

„strávená“ kvůli těmto milovaným lidem? Bible nás však ujišťuje, že žádná investice *kvůli druhému* není ztracená. Investice z lásky k druhému je *jistá*! A přinese úroky! Tato investice není zneužita, vytunelována! Vždyť „nebe se ještě nikomu nepodařilo vytunelovat“! I kdybychom dali hmotnou pomoc podvodníkům (nechtěně, přes pečlivé zvážení!), naše pomoc se neztratila: ačkoli hmotné prostředky skončily ve špatných rukou, náš skutek skončil... v rukou dobrých, v rukou samotného Boha.

Je pravda, že nemám rozhazovat čas, energii a materiální prostředky nerozumně – ale na druhou stranu nemám

čekat tak dlouho, až pak... přijde konec a odejdu z vyšperkovaného domu, s úsporami v bance a vlastně chudý před Bohem. A abych neodešel chudý, potřebuji chudé.

„Jakou vděčnost bys měl tedy projevovat svému dobrodinci chudákovi! Měl bys být plný radosti a štěstí za takovou čest. Ty však jsi mrzutý a nepřístupný... , znáš jen jednu odpověď: „Nemám, nedám, jsem chudý“. Máš pravdu, jsi chudý a nemáš nic: Jsi chudý v lásce, chudý v dobrotě k lidem, chudý ve víře v Boha, jsi chudý i ve věčné naději.“

(Sv. Bazil Veliký)

NADŠENÍ A MOTIVACE

Položíme-li železnou traverzu mezi dva pilíře, aniž bychom ji zatížili, zjistíme, že se prohýbá. Dochází k únavě materiálu. Oč více se pronese, když ji ještě zatížíme břemenem.

Nejinak je tomu i s člověkem. Řada starých lidí říkává, i když jsou v důchodu, nepracují, odpočívají v klidu s veškerým zajištěním, že jsou unaveni životem. Pokud jim k tomu přibude ještě břemeno starostí, může na ně dolehnout tak, že jim ukrátí jejich pozemský život.

Veškeré lidské snažení vede postupně k vyčerpání fyzickému a po čase i psychickému a člověk cítí, že ztrácí dvě důležité mohutnosti své existence. Nadšení a motivaci.

Není asi nikoho, kdo by neznal onen příjemný pocit radosti z práce, pokud ji děláme s nadšením. Jedno české přísloví říká: „S chutí do toho a půl je hotovo.“ Ale máme zkušenost i opačnou, kdy práce, do které se nám nechtělo, necítily jsme se v ní radostně, šla nám naopak pomalu a neda-

řila se. Ke konání skutků, včetně těch dobrých, je potřebné alespoň malého nadšení spojeného s kladnou motivací. Jak u jednotlivce, tak u společenství.

Budeme-li sledovat pozorně současný život církve v naší zemi, můžeme ztrátu obou těchto důležitých komponent zaznamenat. Především jsme ztratili nadšení pro Krista. Domníváme se někdy, že žít nedělní křesťanství je zcela dostatečující. V dobách, ne tak vzdálených, kdy u nás byla církev pronásledovaná, bylo možno chápat účast na nedělní bohoslužbě jako statečný čin. Mnoho z nás si tuto „statečnost“ podrželo a žijeme často nikoli z toho, že naše vyznání víry je každodenní, ale pouze nedělní nebo vánočně-půlnoční záležitostí.

Má-li člověk udělat cokoli nového nebo změnit něco starého, musí být pro svoje jednání motivován. Jinými slovy, v tomto případě musí být nadšen pro věci nové. Jak být ale nadšený pro Krista, když je to nikoli náš nový, ale náš „celkem starý zná-

mý“. Víme, jak to bylo s jeho narozením, životem, smrtí i zmrtychvstáním. Víme o něm všechno, nic nás nemůže překvapit a prahneme-li po vzrušujících senzacích ve světě, jsou Kristus a řeči kolem něho zcela zvětralé a už nic nového neříkající. Možná to bude tím, že o něm něco víme, ale neznáme ho.

Rozdíl těchto dvou pojmů – vědět o něm – a – znát ho – můžeme nalézt v jednom příběhu z evangelia. Učedníci se ptají Ježíše: „Mistře, kde bydlíš?“ A Ježíš, místo toho, aby jim sdělil jméno ulice a číslo popisné, jak bychom to při stejném dotazu po naší adrese udělali my, odpovídá: „Poďte a uvidíte.“ Žádné teoretické sdělování adresy, ale praktické pozvání. Pokud apoštolové přijdou k Ježíšovi, uvidí a okusí, mohou o něm vydávat svědectví. Pokud se dozvědí pouze jeho adresu, mohou o něm jenom řečnit. Chvíli. Ale Ježíš neříká učedníkům „Budete mými teoretiky, budete mými stoupenci.“ Říká: „Budete mými svědky.“ A k vydávání svědectví jsou potřebné, jak už jsme si řekli, nadšení a motivace.

Motivace je pojem, který sice patří do slovníku psychologů, ale současně i do životní výbavy každého člověka. Psychologická literatura věnovala studiu lidské motivace mnoho času a popsala ještě více stran papíru.

V této krátké lekci se staneme „psychology snadno a rychle“ a objasníme si obsah a funkci motivace velmi jednoduchým způsobem.

Představte si, že stojíte v lese. Sice jen na jeho okraji, takže máte možnost vidět z něho ven, ale nemáte – díky stromům před vámi – možnost rozhledu do venkovního okolí. Díváte se z porostu ven a vidíte muže, který kolem lesa velice rychle utíká. Běží, protože má k běhu nějakou

motivaci. Buď kladnou nebo zápornou. Vidíme sice jeho běh, ale vzhledem k tomu, že nemůžeme vidět venkovní okolí a události v něm, nevíme, proč utíká. Vidíme skutek, ale neznáme motivaci.

Pokud na konci lesa stojí krásná, na něho čekající dívka, má tento muž motivaci, která ho k běhu provokuje. V tom případě jde o motivaci kladnou. Pokud má muž v patách divoké zvíře, také utíká, ale k běhu ho nutí motivace záporná. Kladná motivace je spojena se slovy „chci, toužím“, kdežto záporná motivace je spojena se slovem „musím“. Řada výzkumů v tomto směru prokázala, že kladná motivace k jednání má na naši duševní a tělesnou pohodu pozitivní, kdežto záporná motivace negativní vliv.

Mimo to bývá kladná motivace spojena s láskou a záporná se strachem. Náš běžící muž je toho důkazem. Svě o tom věděl také apoštol sv. Pavel, který píše: „Láska Kristova nás pudí.“ Moderním slovníkem řečeno: Láska Kristova nás motivuje.

Motivace nás provází od rána do večera. Ráno vstáváme z postele, protože nás k tomu něco motivuje. Jdeme do školy nebo do práce s určitou motivací, hovoříme nebo jednáme také z nějakého důvodu, nějaké motivace, jsme motivováni k návratu domů i k večernímu ulehnutí na lůžko.

S jakou asi radostí a následným uspokojením a únavou vykonává svoji práci mladá žena, která „zase musí dítěti vařit kaši...“, zase musí dítě přebalit..., zase musí ...“

Bylo by ideální, kdybychom všechno mohli konat s láskou a se slovy „já chci“.

Tomu tak v našich životech není a zcela ani nikdy nebude. Přesto je na nás, aby chom v činnostech, jak školních, pracovních nebo rodinných, nacházeli zalíbení a naučili se časem přetransformovat ono

„musím“ do polohy „chci“. Albert Schweitzer říkával, že není umění dělat se zalíbením věci, které nás těší, ale je umění najít zalíbení v činnostech, které nás nebaví. Je dobré se tomuto umění naučit.

Řekli jsem si, že kladná motivace je spojena s láskou. To se týká nejen života ve světě civilním, ale také ve světě církevním.

Tam, kde vyhoří láska, nastupuje povinnost. Přestanou-li rodiče pečovat o své děti, posílat je do školy, řádně je živit a šatit, tedy přestanou mít své děti v lásce, nastupuje ze zákona úředně nařízená rodičovská povinnost. Pokud se manželé přestanou mít rádi, mají právo vyžadovat na sobě plnění manželských povinností. Vyhoří-li láska formálního katolíka k Bohu, církvi i své duši, nastupuje plnění náboženských povinností. Trochu úsměvně je jedna z těchto náboženských povinností formulována v jistém katechizmu z První československé republiky,

kde je psáno, že „...jest povinností katolíka jednou do roka se vyznati z hříchů u řádně zřízeného kněze a Nejsvětější svátost oltářní přijmouti, nejlépe v čase velikonocním.“ Proto ještě dnes můžeme slyšet v postní době z úst řady plničů nedělní povinnosti slova „...a už zase musím ke zpovědi.“

Domnívám se, snad trochu hereticky, že tato praxe měla také svůj podíl na současné únavě z věření v zemi české. Lásku nelze nadiktovat a zápornými motivacemi lze člověka jen unavit. Každý, kdo konáme skutky s motivací kladnou, uděláme jich více, lépe a s menší námahou, než když k nim máme motivaci zápornou.

Tato zkušenost je stará a zmiňují se o ní i texty ve Starém i Novém zákoně: „Radost z Hospodina je naše síla“ a „Všechno mohu v tom, který mne posiluje“.

Ať jsou nám motivací a zdrojem nadšení.

Max Kašparů ■

NEMOC JAKO PŘÍLEŽITOST, NEMOC JAKO VÝZVA

Dovedu si docela dobře představit, že už jen samotný nadpis mé úvahy vzbudí v někom nevoli. Nemoc je přece zlo, které se na světě objevilo až po vzpouře člověka vůči Bohu. V ráji původně nic takového nebylo, tak jakápak příležitost, jakápak výzva? Nemoc je cosi výslovně negativního, nežádoucího, veskrze špatného, znepríjemňuje nám život. Co by na ní mohlo být pozitivního? S tím vším lze souhlasit, ale také to může být úplně jinak. Záleží na okolnostech a především na našem postoji k nemoci, k nemocnému a k situaci, kterou jsme si nenaplánovali,

ale do které nás Bůh postavil. Pokusím se to trochu objasnit.

Otázku „proč“, neboli otázku po smyslu nemoci, kladli Ježíšovi i jeho současníci: „Zhřešil on nebo jeho rodiče?“ Není vždycky snadné dobrat se jednoznačné odpovědi. Někdy je zavinění nemocného na první pohled zřejmé, jindy člověk souvislosti nechápe a nevidí. Smysluplnější než „proč“ je ptát se: „Co mi tím asi chce Pán Bůh říct?“ Odpověď může přijít v modlitbě, ale i prostřednictvím kněze nebo upřímného přítele. Praktikující křesťan je většinou pro takovou nenadálou

situaci teoreticky připraven – ví něco o pokání, o smíru, o Kristově kříži a jeho vykupitelském díle. Slyšel od sv. Pavla „trpím, ale raduji se z toho, protože na svém těle doplňuji, co zbývá do plné míry Kristových útrap pro církev...“. Teoreticky nám je leccos jasné, ale v praxi, když se to týká člověka samotného nebo jeho blízkých, to už je složitější. Co se dá změnit, je třeba změnit, např. léčbou. Co je nezměnitelné a neodvratitelné, je třeba přijmout: „Dobře, Pane Bože, tak já to беру. Jen mi dej sílu to zvládnout podle tvé představy.“ Jakmile se tohle podaří, je téměř vyhráno.

Statisticky ani grafem to sice nejde vyjádřit, ale dovedete si představit, o co by byl svět na lásku chudší, nebýt nemocí a utrpení? Kolik lásky by se vůbec neprojevilo, protože by k tomu nebyl důvod? Zkuste chvíli pozorovat lidi, procházející s kytičkami, s ovocem a jinými drobnostmi v době návštěv branou nemocnice. Napadlo by je věnovat svůj čas a lásku blízkému člověku jen tak pro nic za nic, kdyby byl zdravý? Někoho snad ano, ale určitě ne všechny. Nemoc je skutečně příležitostí a výzvou nejen pro nemocného, ale i pro jeho okolí. Nemocný většinou bilancuje, přerovnává si žebříček hodnot, dává do pořádku vztahy s lidmi i s Bohem. V tomto slova smyslu může být pro něho nemoc doslova požehnáním.

Co z jeho nemoci má nebo může mít jeho okolí? To záleží na tom, jak se k nové situaci postaví. Může v ní rozpoznat úkol a životní příležitost, správně ji uchopit a zúročit – nebo ji naopak propást a tím uškodit nejen nemocnému, ale z pohledu věčnosti především sobě. Takže z toho nakonec lze vyjít trojím způsobem: bez zisku, se ztrátou nebo se ziskem. Bez zisku z toho vychází ten, kdo se příliš nenamáhá a dělá jen to, co ho moc nestojí a nebo-

FOTO: ARCHIV ABM

lí. Chová se slušně ke slušnému, je milý k milému – ale tak se chovají i pohané, říká Pán Ježíš. Co je na tom záslužného? Nemoc blízkého člověka ve většině případů poskytuje lidem v jeho okolí spoustu příležitostí ke skutkům milosrdenství a k projevení lásky. O lásce Matka Tereza tvrdí „láska bolí, láska musí bolet“. Než se nemocný propracuje do stádia, kdy je ochoten svoji nemoc, případně i blížící se smrt přijmout, prochází fázemi, v nichž to s ním nebývá jednoduché a může své okolí opravdu bolestivě zraňovat. Jedna z těch fází se odborně nazývá „agresí, vzpourou, hněvem“. Ale ani ve fázi rezignace nebo deprese nebývá komunikace a soužití s nemocným vždycky snadné. Trvá-li to dlouhé měsíce, případně roky, je to pro všechny zúčastněné hodně náročné na trpělivost. O to víc se tu nabízí velké úroky v té nejtvrděší valutě. Teprve když jsme laskaví k člověku, který se k nám laskavě nechová, když projevíme lásku člověku, který se na nás utruhuje, když projevíme zájem o člověka, kterého si už nikdo nevěší, když pozorně vyslechneme toho, koho už nikdo poslouchat nechce, když vlijeme naději do žil člověku, který si zoufá a určitě nám za to nic nedá, teprve tam lze mluvit o skutcích milosrdenství. Teprve tam je možné z této nelehké zkoušky vyjít se ziskem. Co nic nestojí, obvykle za nic nestojí.

Jak ošemetné je řídit se pravidlem „jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“ je zřejmé z následujícího příběhu, který se skutečně stal. Do jednoho hospice měla být z očního oddělení nedaleké nemocnice přeložena stará nevidomá paní s pokročilou rakovinou. Sestřička, která právě odcházela z noční služby v hospici, se nabídla řidiči sanitky, že pro nemocnou pojedje s ním, osobně ji převezme a cestou se o ni postará. Kolegyně v nemocnici ji důrazně varovaly: „Na tuhle bábu si dejte pořádný pozor. Je příšerná, pořád se jí něco nezdá, pořád si něco vymýšlí a věčně si stěžuje.“ Tahle nemocná prožila v hospici několik posledních měsíců svého života. V prvních hodinách byla možná trochu nedůvěřivá, ale to se rychle změnilo a obrátilo v pravý opak. Po pár dnech telefonovala z lůžka své dřívější ošetřující lékařce: „Já už jsem snad v nebi! Kolem mě jsou samí andělé.“ Sestřičky milovala a ony milovaly ji. Dodnes na ni s láskou vzpomínají.

Být v každé situaci milosrdný není vůbec snadné, protože je to proti naší přirozenosti. Ta nás nabádá, že si nemusíme

všechno nechat líbit, a je nakloněna vyřizovat všechno spíše stylem „jak ty ke mně, tak já k tobě“, neboli „oko za oko, zub za zub“. Takovým sklonům je potřeba se postavit silou vůle na odpor. Když se člověk takhle přičiní, Pán Bůh pomůže. Zasype ho dary Ducha svatého a jeho ovoce se záhy projeví láskou, radostností, pokojem, laskavostí, trpělivostí, dobrotou, sebeovládáním. Pán Bůh po nás nikdy nechce nic, co je nad naše síly. Stává se, že rodina chce nemocnému dosloužit doma až do posledního vydechnutí, ale trvá to už moc dlouho a všichni jsou vyčerpaní. To se zákonitě projeví únavou, netrpělivostí a následně i výčitkami svědomí. Všechno má své meze. Jakmile taková situace nastane, je nutno v zájmu pacienta i v zájmu svém se nechat někým ve službě aspoň dočasně vystřídat. Zde nejde o selhání pečující osoby, ale o příležitost a výzvu pro někoho dalšího. Tím dalším může být někdo ze vzdálenějšího příbuzenstva, ze sousedství, z farnosti anebo personál některé instituce, třeba hospice nebo léčebny dlouhodobě nemocných.

Marie Svatošová ■

MILOSRDENSTVÍ A UŘEZANÉ ZVONEČKY

Jedny z nejkouzelnějších příběhů františkánské tradice najdeme v *Životě bratra Ginepra*. Prostý bratr z první františkánské generace jednal vždy bezprostředně a konkrétně, až to jeho spolubratry někdy vyvádělo z míry. Vezměme si část jedné historky.

„Když byl jednou bratr Ginepro o svátku Narození Páně v Assisi v konventu u oltáře v hlubokém rozjímání, zůstal na prosby sakristánovy hlídat řečený oltář, aby se sakristán mohl jít maličko najíst. Ten oltář byl velmi pěkně přistrojen a ozdoben. Když trval v zbož-

ném rozjímání, požádala ho nějaká chudá žena pro Boha o almužnu. Odpověděl jí takto: »Maličko počkej a uvidím, jestli ti mohu něco dát z tohoto tak vyzdobeného oltáře.« Byl u toho oltáře velmi obzvláštní závěs, okrášlený zlatými a stříbrnými zvonečky veliké ceny. Bratr Ginepro řekne: »Ty zvonečky tu jsou zbytečné.« Vezme nůž a všecky od té ozdoby uřeže a daruje je z útrpnosti té chudé ženě. Sakristán, sotva spolkl tři nebo čtyři sousta, rozpomněl se na způsoby bratra Ginepra a počal se velmi strachovat, aby mu

s tak vyzdobeným oltářem, který mu nechal na hlídání, něco pro přílišnou lásku k bližnímu neprovedl. Hned vstane od stolu a jde se do kostela podívat, zdali nejsou okrasy u oltáře pryč, nebo je-li něco vzato, a vidí od závěsu uřezané a utrhané zvonečky. Nesmírně se rozčílil a rozzlobil se pro tu věc. Když ho bratr Ginepro viděl tak rozčileného, praví: »Nehněvej se pro ty zvonečky. Daroval jsem je jedné chudé ženě, která je velice potřebovala, a tady nebyly k žádnému užítku, leč že to byla taková světská a marná pompa.« Když to sakristán uslyšel, hned se rozběhl po kostele a po celém městě zarmoucen, zda by ji náhodou našel, ale nejenže ji nenašel, nýbrž nenašel ani nikoho, kdo by ji byl viděl.« Sakristán se vrátil do kláštera a pln zlosti vzal ten závěs a nesl jej ke generálnímu ministru řádu, který byl právě v Assisi, a žádal Gineprovo potrestání.

Příběh má ještě kouzelné pokračování i závěr, ale v tuto chvíli stačí tato část jako symbolický obraz. V životě křesťana se někdy objevuje určité napětí, jež je zde dobře vyjádřeno. Věnovat v určitém okamžiku energii či hodnotu kultu Boha, případně nějakému předpisu, nebo spíše službě bližnímu? V Matoušově evangeliu Ježíš dvakrát zdůrazňuje výrok: „Milosrdenství chci, a ne obět“ (Mt 9,13; 12,7); v obou případech tak reaguje na kritiku farizeů. Zaměření farizeů té doby bylo jistým příkladem přednosti úcty k Bohu a k Zákonu. Příchodu Božího království chtěli napomáhat přesným plněním příkazů, ale nešlo jim tak o problémy společnosti či jednotlivců. Pečlivě se proto chránili

kontaktů s lidmi „nečistými“, tedy i hříšníky. Pečlivě dbali na zachovávání litery příkazů a zákazů, jak je přežali (zvláštní důraz kladli na zachovávání soboty). V tom všem viděli svou věrnost Bohu a jeho Smlouvě. Je pravda, že Ježíšova svoboda je dráždila, ale neměli bychom je považovat za špatné lidi. Byli spíše příliš spoutáni svým viděním

reality. Tím přísněji ovšem hleděli na lidi, kteří předpisly podle jejich mínění neplnili.

Ježíš jim připomíná výrok z knihy proroka Ozeáše, proroka Boží snoubenecké lásky: „Lásku chci, a ne obět, poznání Boha víc než celopaly“ (Oz 6,6). Celopaly byly oběti jaksi nejcennější, Bohu se dávalo všechno, přitomným z vykonané oběti nezůstalo nic. I tuto praxi však Bůh ústy proroka usměrňuje, aby se nestala něčím vnějším. Slovo „milosrdenství“ pak v podání evangelisty Matouše znamená vlastně lásku, která se stává pomocí.

Bratr Ginepro jednal intuitivně v duchu milosrdenství, pro něj měla daleko vyšší hodnotu chudá žena ve své bídě. Zvonečky se z toho pohledu staly věcí podružnou, ba trestuhodně nevyužitou. Při svém rozhodování pravděpodobně někdy uděláme podobný závěr, i když ne asi vždy, a ne tak radikální jako Ginepro. Významné však zřejmě je, aby se „milosrdenství“ takto chápané stalo důležitým kritériem našeho rozhodování, oproti uvažování pragmatickému nebo povrchnímu. Aby se „milosrdenství“ nestalo pro nás něčím prázdným, aby nevyzimelo z našeho „obzoru duše“.

Petr Regalát Beneš, OFM ■

P. RICHARD HENKES SAC (1900–1945)

MUČEDNÍK LÁSKY K BLIŽNÍMU

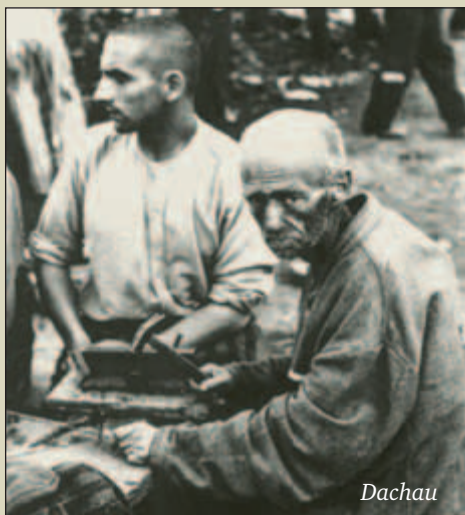
Jedním ze svědků Boží milosrdné lásky je kandidát blahorečení P. Richard Henkes. Není tolik znám jako např. P. Maximilián Kolbe, ale jeho život a zvláště závěr jeho života je mu v mnohém podobný. Ale začněme po pořádku.

Narodil se 26. května 1900 v Ruppachu. V roce 1919 vstupuje do řádu pallotínů, v roce 1925 je vysvěcen na kněze. Působí jako učitel, exercitátor a kazatel a nakonec i jako farář. Většinu svého kněžského života prožije ve Slezsku. Že měl v mnohých ohledech mimořádné dary a schopnosti, se dá doložit, že se musel jako člověk s mnohými situacemi poprat a probojovat se ke zralému a plnohodnotnému křesťanskému postoji, je také možno z jeho podrobného životopisu vyčíst. Co však učinilo jeho život výrazným odleskem milosrdné Boží lásky, jsou závěrečné

etapy jeho života. V dubnu 1943 je zatčen a deportován do koncentračního tábora v Dachau. Intenzivně se ho dotýkají hrůzy pobytu na tomto místě. To co doposud teoreticky kázal, nyní musí a chce prakticky dokázat. Mnoho by se dalo o dnech a týdnech prožitých za ostnatým drátem napsat, ale pro pochopení velikosti tohoto muže (a dá Pán Bůh i jednou církví vyhlášeného světce) dva postoje nabízející jeho základní charakteristiku.

Nejprve to byla schopnost P. Richarda dělit se o to málo jídla, které zde v táboře bylo. Díky podpoře zvenčí – balíkům potravin zasílaným od farníků ze Strahovic, patřil k těm, kteří měli z čeho rozdávat, a díky svému pracovnímu zařazení v tábořovém postamtu a později jako kantýnského a písaře na bloku č. 17 věděl o těch nejpotřebnějších. Rozdával. Mnohým tak nejen fyzicky ale i psychicky pomohl láskou přežít v tomto místě bez lásky.

A pak to bylo – v situaci tyfové epidemie – jeho rozhodnutí vstoupit do infekčních karanténních bloků. Je srovnatelné s činem P. Maximiliána Kolbeho z Osvětimi, který pro záchranu života spoluvězně vstupuje do bunkru hladu. P. Richard odchází pomáhat umírajícím do uzavřeného bloku smrti s vědomím, že cesta návratu mezi zdravé spoluvězně neexistuje.

Dachau

tuje. Táborové pravidlo je jasné: „Kdo se odváží vstoupit mezi infekčně nemocné, nemůže se vrátit mezi živé.“ P. Richard zde stráví tři měsíce svého života, onemocní a 22. února 1945 umírá. Neodvratelně tak na svém životě zjevuje moc milosrdné Boží lásky.

Obraz – ikona života P. Richarda od paní Beaty Heinen – velikost tohoto kněze ukazuje zvláštním způsobem. Na ní je

totiž, mimo jiné, namalováno srdce tohoto Kristova kněze naplněné žářem Boží lásky. V blízkosti tohoto srdce – díky přítomnému žáru lásky – ostatný drát protínající jinak celý obraz náhle mizí. Lásky je silnější než smrt. Je to výrazný symbol toho, že i v koncentračním táboře se dějí zázraky Boží milosrdné lásky, jsou-li zde lidé připraveni se pro Boží věc nasadit.

P. Jan Larisch ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

POSTOJ MILOSRDENSTVÍ

Milosrdenství a důvěra tvoří základy úcty k Božímu milosrdenství a jsou také stavebními prvky spirituality sv. Faustyny. Důvěra utváří vztah člověka k Bohu, milosrdenství pak vymezuje oblast mezilidských vztahů.

Už i hovorový jazyk zná četná významově blízká slova, která se k pojmu milosrdenství vztahují. Jsou to například: něžnost, jemnost, dobrota, slitovnost, cit, ohleduplnost, vlídnost, laskavost, mírnost, láska k bližním, soucit, náklonnost. Obecně lidé chápou milosrdenství jako praktický skutek soucitu nebo odpuštění.

Slovo *miser cordia* spojuje dva významné pojmy: *miser* – člověk ubohý, který potřebuje soucit a pomoc, a *cor* – srdce, symbol citu, lásky a dobroty. Sv. Tomáš Akvinský říká, že milosrdenství jsou lítost a soucit, které cítíme vůči někomu, kdo je v nesnázích. Soucit nás povzbuzuje k pomoci a k nápravě nedostatků, jež jsou příčinou utrpení bližního. Svätý Tomáš vidí u milosrdného člověka postoj vnitřního připodobnění se k tomu, kdo pomoc potřebuje.

Během staletí se chápání pojmu milosrdenství měnilo, označovalo sobeckou filantropii, sociální aktivismus, slabošskou shovívavost, almužnu se zřetelem na dávajícího. Takovéto falešné milosrdenství se chápalo jakožto jednostranný úkon dávajícího podmětu – dárce. Příjemce je pak pouhým pasivním předmětem působení dárce.

Dives in misericordia, encyklika Jana Pavla II., ukazuje křesťanské milosrdenství v novém světle a vrací mu jeho původní význam. Vztahuje totiž milosrdenství nejen k mravním ctnostem (jako je to u sv. Tomáše), ale také k mezilidským vztahům a celoživotním postojům člověka. Všechny naše předem utvořené názory na milosrdenství – píše Svätý Otec – jsou z valné části výsledkem (...) pouze vnějšího posuzování (poměru mezi dávajícím a potřebným). Při tomto způsobu posuzování pozorujeme u milosrdenství především nerovný vztah mezi tím, kdo je prokazuje, a tím, komu je prokazováno. Potom se přikláníme k závěru, že milosrdenství uráží toho, kdo je přijímá, že snižuje důstojnost člověka.

Avšak podobenství o marnotratném synovi nás přesvědčuje, že je tomu jinak: vztah, který se realizuje při milosrdenství, se opírá o společný prožitek onoho dobra, jakým je člověk, o společnou zkušenost jeho vlastní důstojnosti (DM 6). Proto ve své „definici“ milosrdenství Svätý Otec říká, že ve své vlastní a základní podstatě se milosrdenství projevuje jako dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla” (DM 6). Pro postoj milosrdenství je podstatné ono postavení na stejnou úroveň toho, kdo milosrdenství činí, a toho, kdo je přijímá (DM 14). V každém případě je dobrodinec také příjemcem dobra. Jan Pavel II. zdůrazňuje, že milosrdná láska tvořivá a sjednocující je síla, která má moc povznášet (DM 14).

Takto chápané milosrdenství je charakteristické pro spiritualitu sv. Faustyny. K takovému postoji ji často vyzýval Ježíš, když ji učil a připomínal jí základní křesťanskou povinnost: Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství (Mt 5,7). Ve svých rozhovorech s Faustynou Ježíš dával sebe sama za vzor milosrdenství: „Buď vždy milosrdná, jako jsem milosrdný já“ (Dn 1695). Poukazoval také na sebe jako na motiv skutků milosrdenství: „Z lásky ke mně miluj všechny,“ říkal s. Faustyně, „aby se ve tvém srdci mohlo plně odrazit mé milosrdenství“ (Dn 1695). Ježíš nejen radil a poučoval, ale přímo milosrdenství vyžadoval. Nezavazoval Faustynu k pouhým činům milosrdenství, naopak – chtěl po ní neustálé milosrdné jednání, tj. chtěl, aby získala postoj milosrdenství vůči každému člověku. Neexistoval důvod nebo okolnosti, které by mohly Faustynu od této povinnosti uvolnit. „Milosrdenství,“ říkal Ježíš s. Faustyně, „máš bližním prokazovat vždy a všude, nemůžeš se tomu vyhnout, vymluvit se, ani ospravedlnit“ (Dn 742).

Milosrdenství a důvěra se tak staly obsahem života sestry Faustyny. Milosrdenství je tedy ctností a pevným postojem. Stejně tak jako v encyklice Jana Pavla II. *Dives in misericordia* znamená celoživotní postoj vůči lidem. Projevuje se v soucitu a pochopení pro duchovní a hmotné potřeby druhého a vede až ke ztotožňování se s trpícím bližním. Pojí se s ochotou pomoci potřebným. Projevuje se úctou k důstojnosti člověka, jeho bezpodmínečným přijetím. To vše má moc povznést bližního z největší bídy a mravního úpadku.

Onen postoj milosrdenství pojímala Faustyna jako nadpřirozený dar milosti, který jí dává účast na milosrdenství

„Dnes mi přived' duše kněžší a duše řeholní a ponoř je do mého milosrdenství. Ony mi daly sílu vydržet hořké utrpení, skrze ně jako skrze řečiště splývá na lidstvo mé milosrdenství.“

/Deníček 1212/

samého Boha. Zvláštní úvahy zasluhuje v jejích textech propojení křesťanského milosrdenství s milosrdenstvím Boha. Boží milosrdenství je pramenem a základem lidského postoje milosrdenství vůči bližním. Je vzorem a původcem milosrdenství člověka.

Pohotovost v prokazování milosrdenství byla proto u s. Faustyny úzce spojená s prožitkem pravdy o milosrdném Bohu. Ve svých skutcích toužila po tom, aby věrně zrcadlily milosrdný postoj Ježíšův ke všem, zvláště pak vůči hříšníkům. Ať Ježíš učinil cokoli – psala – dobře učinil(...). „Jeho jednání bylo plné dobroty a milosrdenství(...). Předsevzala jsem si věrně na sobě zrcadlit tyto Ježíšovy rysy“ (Dn 1175). Sestra Faustyna toužila po proměně v samotné Boží milosrdenství a chtěla se stát jeho živoucím odrazem. Přála si, aby skrze její srdce a duši se Boží milosrdenství dostalo k lidem (Dn 163). Plnění milosrdenství brala jakžto své povolání a prostředek k posvěcení zároveň. Mělo být jakoby pečetí její duše, jako její znamení tady na zemi a na věčnosti, bylo vyjádřením její duchovní identity. „Ó můj Ježíši“ – napsala v Deníčku – „každý z tvých svatých sám zrcadlí jednu z tvých ctností, já toužím být odleskem tvého Srdce, slitovného a plného milosrdenství, chci je oslat. Tvým milosrdenstvím, ó Ježíši, ať je označeno mé srdce a má duše jako pečetí, to bude mým znamením v tomto i v budoucím životě“ (Dn 1242).

Ježíš pomáhal sestře Faustyně dosáhnout plnosti lidského milosrdenství. Poukazyval na to, jak má Faustyna svým konáním, slovem a modlitbou milosrdenství uskutečňovat. Říkal jí, že naplňování milosrdenství tímto trojím způsobem je zároveň nejlepším důvodem lásky k Němu: „Předkládám ti tři způsobem,

by, jak prokazovat bližním milosrdenství: první – skutkem; druhý – slovem; třetí – modlitbou. V těchto třech stupních je obsažena plnost milosrdenství a je nezvratným důkazem lásky ke mně“ (Dn 742). Zároveň vysvětloval, že mnohem záslužnější je duchovní milosrdenství, k němuž není třeba mít ani dovolení, ani plnou sýpku, je dostupné všem duším (Dn 1317). Milosrdenství ducha v životě s. Faustyny nalezlo svůj výraz ve zvláštní obětavosti pro spásu duší a sebeobětování na záchranu duší od věčné záhuby. Praktikování milosrdenství se stalo pro Faustynu programem na celý život, který uskutečňovala s největší horlivostí. Byla si vědoma té skutečnosti, že z tohoto budeme souzeni a podle toho obdržíme věčný rozsudek (Dn 1158).

Činné milosrdenství je zároveň základní věcí pro účtívání Božího milosrdenství. Každý, kdo tímto způsobem Boha uctívá, je povinen během dne splnit aspoň jeden úkon milosrdenství z lásky k Ježíši, a to skutkem, modlitbou či slovem. Skutků milosrdenství se domáhají všechny formy uctívání Boha tak, jak je předala sv. Faustyna: „Tento obraz“ – říkal Ježíš – „má připomínat požadavky mého milosrdenství, neboť ani ta nejpevnější víra není bez skutků nic platná“ (Dn 742). Ježíš stejně vyžaduje skutky milosrdenství, když hovoří o oslavě svátku Božího milosrdenství (viz Dn 742). Pouhá modlitba korunky už je úkonem milosrdenství, protože se modlíme nejenom o milosrdenství pro sebe, ale pro celý svět. Ona podmínka skutků milosrdenství způsobuje, že úcta k Božímu milosrdenství není pouze zbožností, naopak – stává se hluboce prožitou formou křesťanského života (P. I. Różycki).

s. M. Nazaria Dłubak ZMBM ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Stostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952 ■ K rotundě 81/6
544 01 128 00 Praha 2
Dvůr Králové n/Labem

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

ŽIVOT SVATÉ FAUSTYNY

CESTA K VYTOUŽENÉMU CÍLI 3. část

Jednoho letního dne se Helena Kowalská vydala spolu se svými dvěma rodnými sestrami a kamarádkou na taneční zábavu. Konala se v parku „Wenecja“ nacházejícím se v samém centru Lodži nedaleko katedrály sv. Stanislava Kostky. Helenka měla na sobě slušivé volánkové šaty a své rudavé vlasy si sčesala z čela do silného copu. Brzy po příchodu do parku byly všechny čtyři zadány a na parketu se

nechaly unášet muzikou a tancem. Všichni se výborně bavili, jen v Helenině duši se odehrával boj. Nechtěla utíkat od lidí, snažila se žít jako ostatní, nechtěla se lišit od svých vrstevníků, ale nenacházela v tom uspokojení. V této náladě a myšlenkách náhle vedle sebe uviděla Ježíše. Byl ztýraný, svlečený ze šatů a celý pokrytý ranami. Obrátil se na ni slovy: „Jak dlouho tě mám snášet a jak dlouho mě budeš klamat?“ Již neslyšela příjemnou hudbu a společnost, ve které se nacházela, jí zmizela z očí. Zůstala sama s trpícím Kristem. Po tomto nečekaném setkání se vymluvila na bolest hlavy a rychle opustila vesele se bavící společnost. Její kroky směřovaly do blízké katedrály.

Už se stmívalo. Lidí bylo v chrámu málo. Nevšímalá si ničeho, co se kolem děje, padla ve tvaru kříže před Nejsvětější svátostí a prosila Pána, aby jí dal poznat, co má dál dělat. Po chvíli úpěnlivé modlitby uslyšela jako odpověď tato slova: „Jeď ihned do Varšavy, tam vstoupíš do kláštera.“ Nyní již věděla, co má konat. Našla v sobě i sílu, která jí pomohla přemoci velkou lásku a poslušnost vůči rodičům. Ti jí dosud bránili jít cele za vnitřním hlasem. Povstala od modlitby, přišla domů, zařídila nutné věci a uložila se ke spánku. Druhého dne, nakolik to bylo možné, se svěřila sestře s tím, co se odehrálo v její duši. Nechala pozdravovat rodiče a jen tak, v jedněch šatech, bez ničeho, odjela podle Božího rozkazu do Varšavy.

FOTO: ARCHIV ABM

Po příjezdu do hlavního města vešla do prvního kostela, který se jí namanul, a začala se modlit o poznání další Boží vůle. Mše svaté začínaly jedna za druhou. Při jedné z nich uslyšela slova: „Jdi k tomuto knězi a všechno mu řekni a on ti poví, co máš dál dělat.“ Po mši svaté tedy šla do sakristie a poprosila o radu, do kterého kláštera má vstoupit. Kněz se v první chvíli podivil, ale řekl jí, ať má velkou důvěru, že Bůh to dál zařídí. Přitom si vzpomněl na svého bývalého farníka, který ho prosil o někoho, kdo by mohl pomoci v domácnosti jeho početné rodiny.

A tak se Helena dostala k nové paní, Aldoně Lipszycové, bydlící se svou rodinou v Ostrówku. Odtud pak odjížděla do Varšavy a zde klepala na brány různých klášterů s prosbou o přijetí. Její cesty však byly neúspěšné. Příčinou odmítnutí byla jistě její krajní chudoba a nedostatečné vzdělání. Někde jí dokonce bylo přímo řečeno: „Tady nepřijímáme služky.“ Již ztrácela naději, že dosáhne vytouženého cíle. Ale jako už tolikrát v životě, kdy se jí srdce svíralo bolestí a kdy se cítila osamocena,

obrátila se opět slovy modlitby na Pána Ježíše a i tentokrát byla vyslyšena.

Šla právě ulicí, která nese název Żytnia. Zastavila se před domem, na němž byla umístěna tabulka s nápisem: Generální dům Kongregace sester Matky Božího milosrdenství. S tlukoucím srdcem zaklepala na dveře. Sestra vrátná ji pozvala dál do hovorny a zde po rozhovoru s matkou představenou byla přijata. Musela se však ještě na rok vrátit k paní Lipszycové a vydělat si na skromnou výbavu. 1. srpna roku 1925 nadešel okamžik, kdy se pro Helenu otevřela klášterní brána. Konečně dosáhla toho, po čem tolik toužila. Cítila se v tu chvíli nesmírně šťastná.

(Pokračování)

s. Milada Rosová KMBM ■

1/ *Katedrála sv. Stanislava Kostky v Lodži – tady Helena Kowalská uslyšela slova: „Jeď ihned do Varšavy, tam vstoupíš do kláštera.“*

2/ *Kaple v domě Kongregace sester MBM ve Varšavě.*

PROMĚNA MINULOSTI

FOTO: ROBERT PECHA

Nikdo se nedokáže osvobodit z drápů minulosti tím, že v sobě tlumí staré zážitky. Potlačování čehokoliv v sobě ještě nikdy neprospělo k vyřešení žádného problému.

To, co se potlačí, straší z podvědomí a vede k nevysvětlenému strachu, agresi a smutku. Namísto toho, aby ses nechal ovlivňovat svou minulostí, můžeš ji řídit a udělat s ní něco krásného. Můžeš úplně změnit svůj vlastní způsob bytí a konání. Místo toho, abys dovolil, aby aktuální chvíle a tvá budoucnost byla okamžikem, ve kterém vyvoláváš minulé zkušenosti, bereš budoucnost do vlastních rukou a dáváš jí počínajíc aktuálním okamžikem nový smysl. Tady se skrývají neomezené možnosti.

Přestože v jistém slova smyslu minulost už neexistuje, je možné jí dosáhnout. Máš k ní přístup nejen skrze svou paměť. Tvá minulost je látkou, která čeká na to, že ji přetvoříš. Význam tvé minulosti závisí na tom, co s ní uděláš teď. Dokud žiješ, žádná událost ve tvém životě není ukončená. Tvým úkolem je „vykoupit“ minulost a neustále do ní vnášet nový život. Sami rozhodujeme o tom, zda naše minulost pro nás bude tíhou, kterou povlečeme za sebou a která způsobí, že budeme jednat stereotypně

a vynuceně, anebo jestli se pro nás stane pramenem zkušenosti.

To, co se událo v našem životě, není z kamene, je to spíš „těsto“, které lze přetvářet a dávat mu nové tvary. Je to opravdu vzrušující dávat nové tvary a smysl tomu, co se nám už zdálo nesmyslné. Jako duchovní otec mám to privilegium, že mohu být svědkem takového životodárného procesu, který se odehrává u mnoha lidí.

Bylo by hrozným materialismem předpokládat, že to, co se už odehrálo, nelze měnit a že je to tak navždy. Samotná fakta nelze samozřejmě změnit, nebo se na ně dívat tak, jako by se nestala. Ale jádrem události není to, že začala existovat, ale spíše její duchovní náplň, její význam, a to je vždy otevřené pro změny a vývoj.

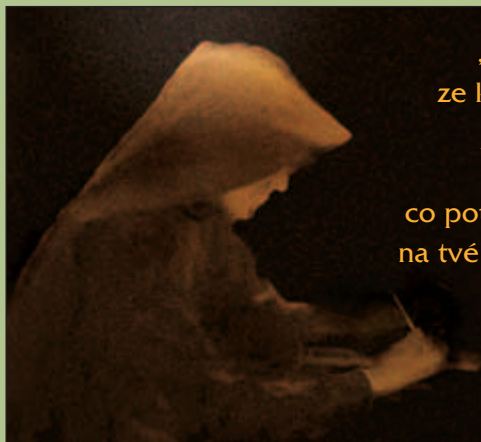
Minulost tedy není jen něčím, co nás ovlivňuje, ale zároveň něčím, co nás zve ke změně našeho postoje, vznikajícího na základě svobody a nové situace. Pokud existuje v naší minulosti něco, co je pro nás tíhou, a nám se zdá, že to nemá žádný smysl, je třeba, abychom to brali jako signál a povzbuzení k práci nad tímto problémem. To je jedna z nej-

krásnějších vlastností lidské existence, že sami můžeme rozhodovat o tom, jaký význam pro nás má mít naše minulost. Nemáme možnosti ovlivnit běh událostí, ale při plné svobodě jsme schopni rozhodovat o tom, co pro nás konkrétní událost znamená.

Lidská svoboda se dnes často zpochybňuje. Je to proto, že se držíme faktů a nechápeme, že v událostech je nejdůležitější jejich smysl. Člověk duchovně zralý je charakterizován tím, že je méně závislý na vnějších událostech. Má totiž podivuhodnou schopnost nahlédnout a prožívat všechny události jako hodnotné a smysluplné.

Bůh je tajemným způsobem přítomen ve všech událostech. Ani vrabec nepadá na zem bez Jeho vůle. Ani nejmenší chvíle našeho života neuniká Jeho úvaze. Přítom Bůh ve své nezávislé moci vše přizpůsobuje svému plánu, aby se tak naplnilo jeho dílo. Čím více žijeme ve spojení s Ním, tím více se můžeme zapojit při uskutečnění Jeho záměrů, které všechny události mění v „cihly“ pro stavbu „nového města“, ve které přetváří svět.

P. Józef Pierzchalski SAC ■

„Dcero má, zajišťuji ti stálý příjem, ze kterého budeš žít. Tvou povinností je naprostá důvěra v mou dobrotu a mou povinností je dát ti vše, co potřebuješ. Činím sám sebe závislým na tvé důvěře, bude-li tvá důvěra veliká, má štědrost bude bez míry.“

/Deníček 548/

JEN LÁSKA UČÍ PRAVÉ LÁSCE

ROZHOVOR S BISKUPEM
VOJTĚCHEM CIKRLIEM

FOTO: VOJTĚCH CIKRLIEM

❖ Papež Benedikt XVI. v encyklice „Deus caritas est“ píše: „Ve světě, v němž se někdy se jménem Boha spojuje msta nebo dokonce povinnost nenávidět a páchat násilí, je poselství lásky zvláště aktuální a má velmi konkrétní význam. Proto bych rád ve své první encyklice mluvil o lásce, jíž nás Bůh zahrnuje a kterou máme předávat dál.“ Otče biskupe, jsme jako křesťané povolání k tomu, abychom svědčili o Boží lásce a předávali ji dál. Často jsme ale sami unaveni a vlažní. Jak objeovat to, že nás Bůh miluje?

Přirovnal bych to k vývoji nebo stadiím lásky v dobrém manželství:

Na začátku je jasné, že mě ten druhý miluje. Po čase se projeví únava, stereotyp, vlažnost a zápas o zachování věrnosti. A s určitým odstupem a získanou životní moudrostí přichází citlivost vůči všedním, jemným, nenápadným projevům lásky, které nebrání ani jejím velkým projevům při důležitých okolnostech života, jak radostných, tak bolestných...

Je to jedna z mnoha cest, jak objeovat, že Bůh miluje i mě, a vzdávat mu za to chválu.

❖ První školou pro člověka, ve které získává a zároveň se učí lásku, je rodina. Při České biskupské konferenci jste, otče biskupe, zodpovědný mimo jiné také za rodiny. Jak učít lásku a zároveň ji chránit v rodinách?

V jedné zpěvohře zaznívá píseň, že jen láska lásku ocení. Dalo by se to parafrázovat, že jen láska učí pravé lásce. Jestliže věříme, že kořen pravé lásky je v Bohu, v Duchu svatém, potom učít a chránit lásku v rodinách znamená hledat právě toto společenství s Bohem a věrohodně z něho žít.

❖ V každém z nás je „Boží semínko“, které nás vybízí ke konání dobra. Když člověk udělá něco dobrého, má z toho většinou dobrý pocit a vnitřní radost. Existuje ale něco takového, jako „syndrom vyhoření“, kdy je člověk unavený konáním dobra, a často třeba i znechucený tím, že se snaží pomáhat lidem a setkává se s nevděčností. Co dělat, aby v nás ten „plamen lásky“ nevyhořel?

Krise patří k životu. U lidí, kteří chtějí zůstat věrní, se právě krize stávají stimulem k objevení života v celé šířce a hloubce. Neodmyslitelně patří jako temná noc k životu světců i nás všech.

Dělat dobro, abych se cítil dobře, vydrží jen nějakou omezenou dobu, než vyhořím.

Objevit, že schopnost konat dobro je dar a úkol, kterým žijí pro Boha jako pro svou životní lásku, je jako stát se spolujednatelům všech světových dolů. „Plamen lásky“ potom znovu dostane palivo.

❖ Jako dělník jste, otče biskupe, pracoval na stavbě dálnice Praha-Brno. Teď jste biskupem brněnské diecéze

a dá se říct, že máte za úkol také stavět „dálnici“, která by spojovala věřící s Bohem. Co vám v plnění tohoto úkolu nejvíce pomáhá?

Potíž je v tom, že k Bohu nevedou dálnice, ale jen stezky. Na nich nepomůže žádný dopravní prostředek, který by nás vezl, ale jen a jen naše ochota „propotit trika“ na cestě k cíli.

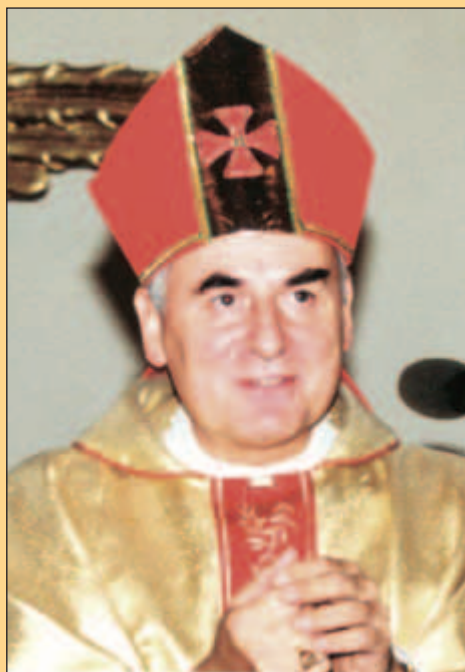
Modlím se za kněze, katechety a všechny věřící, kteří k tomu denně dodávají lidem odvahu. Právě takoví mně nejvíce pomáhají.

❖ Co byste chtěl říci, otče biskupe, čtenářům „Apoštola“, abyste je povzbudil ke konání skutků milosrdenství?

„Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36).

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

ThLic. Vojtěch Cikrle

Narodil se 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes městská část Brno). Protože pocházel z komunistickým režimem pronásledované rodiny, nemohl studovat, vyučil se slévačem a odmaturoval až později na Střední škole pro pracující v Brně. Jako dělník pracoval ve Šmeralových závodech, ve Zbrojovce a na stavbě dálnice Praha-Brno.

V letech 1969–1971 vykonával základní vojenskou službu.

V roce 1971 byl přijat ke studiu na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 27. 6. 1976.

Od roku 1976 do roku 1982 působil jako duchovní v Jaroměřicích nad Rokytnou, v Jihlavě, ve Znojmě, ve Slavkově u Brna, ve Velkých Němčicích a Starovicích.

V letech 1982–90 vykonával funkci prefekta, později rektora v Kněžském semináři v Litoměřicích. 14. února 1990 byl (po 18 letech uprázdněného biskupského stolce) papežem Janem Pavlem II. jmenován v pořadí 13. sídelním biskupem brněnské diecéze. Biskupské svěcení přijal 31. 3. 1990 z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka.

Při České biskupské konferenci je od roku 1990 zodpovědný za duchovní službu v armádě, za rodiny a sociální péči a za kněžskou formaci.

Biskupské heslo: Non ego, sed tu (Ne já, ale Ty).

Zájmy: hudba, sport, astronomie.

FOTO: VOJTĚCH CIKRLE

ROZDÁVEJ, JAK MŮŽEŠ

■ Při pohledu na obrazy či sochy ztvárnující Nejsvětější Srdce Ježíšovo se mi vybaví jediné slovo: Dávání.

■ Na začátku každého dávání je kříž. Není to nic příjemného. A Pán ví, že se ozve naše já. Že se nám nebude chtít přijmout něco, co bolí, co překáží, co se nám nelíbí, co komplikuje život. Proto říká: *„Zapři se a pojď za mnou. Následuj mě i v mém způsobu snášení kříže. Můj způsob je dávání. Dávej také a pocítíš sladkost. Mé břímě je lehké, mé jho je sladké. Pocítíš to ale až tehdy, když začneš dávat.“*

■ Je to takový paradox našeho života – čím více dáváš, tím také více přijímáš. Jestliže se snažíš od druhých jen co nejvíce získat a sám nejsi schopný dávat, stáváš se studánkou, v níž zahnívá voda. Občas do ní po dešti steče jen kalná a špinavá voda z okolí. Jestli ale chceš být studánkou, která bude dávat dobrou vodu, tak musíš tu vodu co nejvíce rozdávat. A k tomu nás Pán Ježíš vede. On se stal studánkou, ze které

druzí čerpají. A jestli se máme nazývat křesťany, nemůžeme se chovat jinak.

■ Všechno nerozdané bude nakonec ztracené. Láska, to je ve skutečnosti dávání.

■ Tak se nebojme dávat sami sebe. Dávat z toho nejcennějšího, co máme, ze svého života.

■ Nebojme se dávat druhému ze svého času, ze svého pochopení, ze svého zájmu o jeho potřeby, ze své radosti, ze svých vědomostí, ze svého humoru...

■ Kdo takto dává ze svých darů, obdaruje bližní a paradoxně se stává sám obdarovaným.

■ Nejsvětější Srdce Ježíšovo je vlastně rozdaná láska.

■ Dávejme tedy i my z celého srdce, čerpejme sílu z Ježíšova láskyplného srdce a nezapomeňme, že nakonec budeme mít jen to, co jsme rozdali.

■ Buďme štědrými dárci.

Vojtěch Cikrle, 2003, z knihy „Vy jste sůl země a světlo světa“

O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Bůh se na stránkách Písma představuje jako milosrdný a laskavý Otec. Mnozí lidé však mají s Bohem své zkušenosti. Pro některé to je Otec tvrdý, nelítostný, Bůh, z kterého jde strach. Naštěstí nám Ježíš Kristus, Boží syn, přinesl svědectví o svém Otci. Dosvědčuje, jaká je v nebi radost nad obráceným hříšníkem a demonstrovuje to na podobenství o marnotratném synu. S úžasem sledujeme otcovo chování při návratu ztraceného syna. Laskavost, radost, milosrdenství. Chování bratra marnotratného je jiné. Neraduje se, netěší, nechce odpustit. Má tvrdé srdce, a tak to bohužel s lidmi bývá. Když Pán přijal mezi apoštoly Leviho, Matouše, židé se pohoršovali. Jak to, že stoluje s hříšníky. Pán před ně předstoupil a řekl jim: Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Naučte se, co znamená „Milosrdenství chci“. Bůh na základě svého milosrdenství po nás žádá jedině: Buďte i vy milosrdní. Že se to lidem nedaří, o tom čteme nejen na stránkách Písma. Každodenní život nás bohužel usvědčuje, jak je lidské srdce tvrdé. Proto prorok Eze-

chiel naléhavě prosí, aby Bůh dal člověku srdce z masa a odňal mu srdce z kamene. Proto se na Pána Ježíše obracíme stále znovu: „Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce naše podle srdce svého“.

V biblické knize Jonáš se vypravuje, jak prorok Jonáš vyzýval k pokání. Ninivané se na základě jeho varování obrátili a – prorok z toho neměl radost. Záchranu Ninivanům nepřál, neměl soucit. Proč potom vyzývat k pokání? Uvažme prosím, že Pán Ježíš řekl: Jak druhé soudíte, tak budete souzeni. Člověk by vlastně měl být milosrdný ve vlastním zájmu. Budu-li shovívavý a milosrdný k sestřám a bratrům, budu jednou milosrdně posuzován. Jak ale mohu být posuzován milosrdně, když sám jsem tvrdý a nelaskavý k druhým lidem. Papež Jan XXIII. říkal, až ho jednou bude Bůh soudit, kéž by ho soudil za to, že byl příliš milosrdný, a ne příliš přísný. Tím by soudil sebe. Dokud žijeme, musíme pokorně prosit o Boží pomoc, aby se v nás něco zásadního změnilo.

Karel Herbst ■

Mons. Karel Herbst SDB, nar. 6. 11. 1943 titulární biskup siccesiánský • světící biskup pražský

Cyriometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích absolvoval v letech 1968–73. Jáhenské svěcení přijal od kardinála štěpána Trochty 27. 7. 1972. Na kněze byl vysvěcen biskupem Františkem Tomáškem v roce 1973. Po vysvěcení působil jako farní vikář v Mariánských Lázních (1973–74) a na Svaté Hoře u Příbrami (1974–75). V letech 1975–86 byl bez tzv. státního souhlasu a pracoval u podniku Úklid jako čistič výkladních skříní. V roce 1990 se zapojil do oficiálního života salesiánů v Praze-Kobylisích jako ředitel komunity a administrátor. V letech 1997–2000 byl spirituálem v Arcibiskupském kněžském semináři v Praze-Dejvicích. Od září 2000 až do svého jmenování pomocným biskupem pražským byl administrátorem v salesiánské komunitě ve Fryštáku na Moravě.

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ

„Svatováclavská tradice je základním kamenem naší existence jakožto státu a národa a zároveň nejdůležitějším dokladem toho, že náležíme k evropské kultuře a civilizaci.“ Plně souhlasíme s tímto moudrým názorem, který vyjádřil náš prezident Václav Klaus na Budči 26. září 1992.

Svatý kníže Václav vtiskl této zemi také hluboký křesťanský rys. Rád bych s velkým obdivem zmínil dvě oblasti, v nichž křesťanství znamená pro tvárnost této země výjimečný přínos:

- velké množství vynikajících uměleckých a kulturních děl, které jsou chloubou občanů České republiky a důvodem obdivu jejich návštěvníků. Jsou inspirovány nebo mají přímo vztah ke křesťanským církvím. V této zemi se krása a umění nejvíce zračí na tom, co je křesťanské.
- inspirace křesťanstvím zasahuje ovšem ještě hlouběji než do památek a umění; hrálo vždy významnou roli při vytváření hodnot, které utvářejí život společnosti v této zemi. Je spravedlivé si přiznat, že to byli právě křesťané, kteří svým úsilím o svobodu a lidská práva, a není tomu dávno, přispěli k transformaci autoritativních režimů a k obnově demokracie ve střední a východní Evropě.

Dalo by se říci, že časy se mění: nyní většina obyvatel této země křesťanskou identitu popírá, mnoho politiků pohlíží na církve jako na ohrožení spořádaného společenského života.

Jim všem s přesvědčením říkáme: nebojte se Krista, protože on přeje všem kladným hodnotám a ctnostem, které zlidšťují a uvádějí v soulad společenský život.

Na druhé straně je třeba s pokorou říci, že my, kteří se pyšníme jménem křesťan, bychom měli svou vlastní víru prohloubit, aby naše svědectví bylo jednoznačnější, jasnější, radostnější a lidštější a abychom tak znovu probudili dřímající křesťanské dědictví, jež je stále přítomno v duších velké většiny obyvatel České republiky.

Ať svatý Václav žehná nám a své zemi.

**Pozdrav arcibiskupa Diego Causero, apoštolského nuncia
z národní pouť v roce 2005**

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2006

STARÁ BOLESLAV

STŘEDA 27. 9.

BASILIKA SV. VÁCLAVA

18.00 • VIGILIE V KRYPTĚ

20.00 • SLAVNOSTNÍ SVATOVÁCLAVSKÝ KONCERT A NEŠPORY
Schola Benedicta, Graffovo kvarteto, svatováclavská čtení

ČTVRTEK 28. 9.

BASILIKA SV. VÁCLAVA

6.30 • MODLITBA SE ČTENÍM

7.00 • MŠE SV. V KRYPTĚ

7.45 • RANNÍ CHVÁLY

8.00 • LATINSKÁ MŠE SV. V KRYPTĚ

9.00 • MŠE SV. V KRYPTĚ

15.00 • Prohlídka basiliky s výkladem

MARIÁNSKÉ NÁMĚSTÍ

10.00 • SLAVNOSTNÍ KONCELEBROVANÁ POUTNÍ BOHOSLUŽBA
předsedá Miloslav kardinál Vlk

12.00 • Hudební a divadelní programy na koncertních pódiiích

20.00 • Ohňový průvod sv. Václava a ohňostroju

BASILIKA PANNY MARIE

12.00 • Duchovní program s uctíváním Palladia

16.00 • Chrámový koncert Hudby Hradní strážce a Pražského smíšeného sboru

V kryptě basiliky sv. Václava budou k uctění vystaveny svatováclavské ostatky.

Možnost přijetí svátosti smíření v basilice sv. Václava dopoledne a v basilice Nanebevzetí Panny Marie během celého dne.

Chrámý budou otevřeny k prohlídkám v doprovodu průvodců
mimo časy bohoslužeb do 19.00 hodin.

Kostel sv. Václava ve Staré Boleslavi – stará pohlednice

STARÁ BOLESLAV

PRAKTICKÉ INFORMACE

Program akcí poutního místa najdete na adrese: www.staraboleslav.com.

BOHOSLUŽBY

Kostel Panny Marie • letní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 18.00,
zimní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 17.00.

Po každé mši svaté je požehnání Palladiem země české a jeho uctívání.

Kostel sv. Václava • letní čas: út–so 18.00, ne 8.00, zimní čas: út–so 17.00, ne 8.00.

ADORACE

Kostel Panny Marie • letní čas: út–so 18.45–19.45, zimní čas: út–so 17.45–18.15.

Pokud se chcete pomodlit ve staroboleslavských kostelích, jsou otevřené během bohoslužeb a kostel Panny Marie také během celého roku o nedělích od 13.00 do 17.00 hod.

Informace o prohlídce kostelů

pro jednotlivce: 326 910 552; www.staraboleslav.com,

pro skupiny: 326 906 733, 603 814 120, 602 368 015; www.corbohemiae.cz

Pohoštění pro skupiny poutníků: Nabízíme možnost pohoštění pro skupiny od 10 do 90 osob v příjemném prostředí. Skupiny je nutné telefonicky objednat. Klášterní vinárna, Jungmannova 779/8, 250 02 Stará Boleslav, tel.: +420 326 911 267, mobil: +420 603 510 781, klasterni@staraboleslav.com.

Správa poutního místa: O. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, fax: 326 910 551, email: fara@staraboleslav.com, www.staraboleslav.com.

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. **Váz., 671 str., 399 Kč**

FAUSTYNA KOWALSKÁ APOŠTOLKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Elena Bergadano

O okolnostech vzniku obrazu Božího milosrdenství, ale také o dalších osudech této polské sestry vypráví tato biografická kniha italské spisovatelky Eleny Bergadano. Nechybí ani výběr z modliteb sestry Faustyny zahrnující také nověnu k Božímu milosrdenství a Korunku. **Brož., 126 str., 138 Kč**

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

prof. Dr. P. Ignacy Różycki

V této publikaci autor na základě přísně vědeckého studia hodnotí osobnost, zjevení i formy kultu Božího milosrdenství.

Brož., 44 str., 49 Kč

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Elżbieta Siepak

Výbor modliteb sestry Faustyny, apoštolky Božího milosrdenství.

Brož., 64 str., 29 Kč

O MILOSRDENSTVÍ S KATEŘINOU LACHMANOVOU

Soubor čtyřiceti krátkých zamyšlení nad tím, jaký význam má milosrdenství v duchovním životě. **Váz., 87 str., 95 Kč**

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

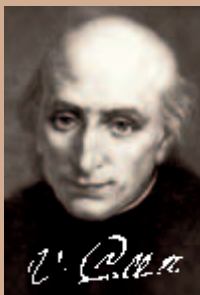
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz.
Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zaslání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho

zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

Svatý Václave, oroduj za nás

POUTNÍ OBRAZEK Z KONCE 19. STOLETÍ